Antuza Genescu - PE URMELE LUI COPERNIC

— Te uiți la mine ca şi cum te-ai aştepta să dispar dintr-un moment într-altul. Nu crezi că mă simt bine în căsuța asta ?

— În oraş, lumea crede că eşti plecată într-o călătorie lungă, undeva departe, zise Lucky, evitând să răspundă

— Şi ți se pare că nu e ața ? Toți călătorim, dragul meu, fiecare în felul lui Numai că dintr-odată ne răzlețim, nu ne mai găsim locul ți uităm că e-xistă şi alții în jurul nostru

— Nu m-am gtndit niciodată la asta, Vanessa. Tu ai darul să aduci mereu ceva nou în tot ce spui şi fact ți te-am admirat întotdeauna pentru că ştii să fii de fiecare dată altfel Dar acum cred că ți-e frică Nu ştiu de ce, dar ți-e frică

— Greşeşti, Lucky, greşeşti. De ce m-aş teme sau, mai bine zis, de cine m-aş teme ? De aer, de vânt, de liniştea care stă cu mine când tu pleci

— De moarte ? adăugă Lucky cu teamă în glas

— Nu Nici măcar de aşa ceva nu mă sperii. Ştiu unde o să mă duc după moarte şi asta îmi dă siguranță. A-coio unde mă aşteaptă a treia parte a mea

— Te poți face mai puțin bizară în exprimare ?

— Omul e împărțit în trei forme diferite de viață, zise Vanessa, dând cuvintelor ei un aer filozofic, înainte de a se naşte, trăieşte cu ochii. Nu face altceva decât să-şi întipărească pe retină ceea ce vede. După ce se naşte, adică în starea în care ne aflăm noi acum, înregistrează în minte o aglomerație de fapte, gesturi, vorbe. Trăieşte cu trupul Numai după ce moare începe să gândească, să analizeze. Atunci dezvoltă imaginile percepute de ochi, le asociază cu faptele, gesturile şi vorbele din timpul vieții şi, în sfirşit, creează, devine înțelept, dă suflu ideilor inteligente.

— Crezi că ți-ar lua cineva în seamă teoria asta dacă ai scoate-o la lumină ?

— Geniile, continuă Vanessa fără să răspundă, sint oamenii care, imediat ce s-au născut, trec direct în ultima fază, cea de după moarte. Să nu crezi că odată ce nu mai sunt printre noi putrezesc. Nu, ei continuă să creeze şi încearcă să pătrundă în lumea celor nenăscuți, ca să ii învețe Nu reuşesc decit foarte rar. Sunt atât de puține genii pe pământ!

Îşi întoarse privirea spre Lucky fi un eimbet trâst i se contura pe față. Ca şi cum ar fi înmărmurit, nu se clinti din loc câteva minute şi se lăsă purtată de gânduri. La fel ca şi ceilalți, sau răuvoitor, sau plin de compasiune, el n-o înțelegea aşa cum nu ii înțelegea nici ideile. Mai bine să renunțe la gândul că cineva s-ar putea apropia de ea

— Vino să-ți arăt munca mea, ii zise deodată lui Lucky, rididndu-se.

În odăița alăturată în care intrară un ecran uriaş le oferi imaginea viu colorată a unei grădini de flori în care păsări şi animale se bucurau de un soare puternic

— O să-nțelegi imediat despre ce e vorba, zise Vanessa, şi nu cred că n-o să-ți placă. Mai intii, să ştii că fiecare suflet imortalizat pe ecran trăieşte. Eu am trimis acolo numai fotografii, dar sufletele mişună pe undeva prin lume. Poate chiar prin jurul nostru, în casa asta. lată că nu sint deloc o însingurată, cum zic ceilalți, şi niciodată nu-mi wine să plâng de plictiseală. Cineva se mişcă mereu în jurul meu. Nu stafii, adăugă ea, remarcind zâmbetul ironic de pe fața amicului său, nu trebuie să crezi asta. Vreau să-ți ofer un spectacol gratuit la care să participi şi tu. Pentru asta va trebui să cauți mai intii o pisică, am vreo trei ținute special pentru ce vet vedea. Intre timp eu o să pregătesc totul pe aici.

Vanessa nu a semănat niciodată cu nimeni, se gândi Lucky în timp ce căuta pisicile prin unghere împăienjenite. Mai demult ii venise ideea să îşi facă o pălărie de frunze. Nu fusese prea uşor să lege codițele frunzelor ca să ia forma dorită. Prin liceu, îi plăcuse ?ă spună că părinții ei sunt cei doi stejari din fața casei sale Băieții li admirau imaginația, îşi închipuiau că le căuta societatea, dar ea vorbea pe un ton serios şi de multe ori ii lua în râs. Aşa era Vanessa, ciudată sau nebună, o nebună fermecătoare, acum izolată, aproape uitată.

— Pune-l pe masă, aşa, ii zise ea lut Lucky, care venea cu o blană gri fi jucăuşă în brațe. Copernic, trebuie să ne luăm rămas bun pentru o vreme. Motanul întinse lăbuța dolofană şi ciuli urechile a înțelegere.

— Ce-ți veni să-i spui Copernic ?

— /-am dat numele ăsta pentru că îi place mai mult să stea la soare decât să bea lapte. Seara se gudură pe lingă mine să-i aprind veioza de lingă scaunul pe care doarme. Şi lui Copernic cred că-i plăcea soarele, tot aşa de mult cum li plăcea şi pământuL Apropo, ştiai că „nu soarele răsare şi apune, ci pământul răsare şi apune" ? îmi poți aminti cine a scris cuvintele astea ?

— Eşti... nu ştiu cum eşti ' Atit de altfel decât noi...

— Hai să nu mai vorbim despre mine. Copernic te vede pentru ultima oară. Noi o să ne mai întâlnim, nu-i aşa ? — se adresă Vanessa motanului. II

mingile şi-i luă din nou laba ca semn de despărțire. Apoi, întorcându-se spre Lucky, îi spuse să-şi îndrepte pri-virea spre colțul din dreapta al ecranului.

Mai intii văzu o lăbuță, apoi cele-lalte se iviră pe rind, urmate de cap, trup şi coadă, f e masă nu se mai alia. nici un motan, acum stătea nemişcat în fața lui, printre flori.

— Nu-ți pare rău că nu l-ai mângrâ-tat ți tu f îl întreabă într-un tirzin Vanessa. Te-am avertizat că n-o id-l mă* vez,. niciodată. Eu o să-l simt m curând pe lingă mine şi din când în când o sa-i mai şi vorbesc. O sa a-pnnd şi veioza, seara, special pentru el.

* * *

— Mă bucur ca nu m-ai uitat şi ai venit din nou. După plecarea ta am mai trimis „dincolo" şi celelalte două pisici, de dragul lui Copernic. S-a împăcat bine întotdeauna cu Elizabeth şi cu Cleopatra.

— M-am gindit mult la tine, se hotărî în cele din urmă Lucky să vorbească, st am crezut că m-ai păcălit, că ți-ai) tut joc de mine. Azi, când m-ai rugat sa te ^euz o jumătate de oră m-am uitat cu atenție în jurul meu cu gândul să dau de Copernic. Nici urmă de el Mi-a părut rău de ctt crezusem înainte. Acum bănuiesc... bănuiesc că eşti un geniu.

Vanessa îi privi zimbmd uşor fi îi făcu semn din cap să meargă în cealaltă cameră

— Nu sunt un geniu, îi spuse, pu-nând pe măsuță o tavă cu două cafele aburinde. Sunt un simplu om convins că trebuie să revină de unde a plecat. Mă înțelegi ? B lucrul cel mai impoitant acum, pentru mine, să regăsesc sensul pe care l-am pierdut la naştere. Care acum pluteşte undeva deasupra mea Printre atttea minți strălucite s-a găsit una şi mai strălucită care să spună că omul ar trebui să renunțe la coroana falsă de rege al vieții ca să poată reveni în cosmos, unde se află sensul lui pierdut

— Tu nu trăieşti pe pamâret, parcă tu şi tot ce-i al tău coboară din cer.

— M-am ^otărât să uit de cuvintul c ••, pămlnt Am ştiut dintotdeauna că nu m-am născut în locul sau timpul potrivit

— O să vin mai des la tine, zise Lucki/

— Mi-e i jmă că azi a* venit pentru ultima oară Nu te alung, n-are rost ta faci fâqura asta morocănoasă. în seara asta o să călătoresc departe. Şi chiar tu o să-mi dai semnalul de plecare

— Eşti sigură că aşa trebuie să faci?

— De când am venit aici am învățat ta fiu sigură de +oate Acum pentru ră tot mai e atit de puțin timp până când ne despărțim, hai fă ne simțim mai aproape ca -niciodată

* * *

— Sunt pregătită, zise încet Vanessa. Poți să mă săruți, dacă vrei. Lucky li sărută uşor virful degetelor, neîndrăznind să-i atinaă buzele întinsă pe-o parte, cu capul ridicat şi cu mtna stânaă puțin îndoită ''anessa părea să fi îmbrățişat un trup ^azut « simțit numai de ea Pe față ii stăruia, zâmhetul »i trist

— Îmi dai voie «î mă mut aici, în locul tău ' o întrebă Lucky.

— Nu O sS te intilneiti din clnd în când cu umbra mea.

Bl se hotărî atunct să n-o mai privească şt, plin de nelinişte, o trimise acolo unde şi Copernie se bucura de soare. Vanessa îmbrățişa acum nişte flori galbene care aduceau cu narcisele.